

Petr Žižka: Já a „on“

Jistě znáte pánské jízdy. To se sejde několik chlapů, povídají, jedí u toho pečené maso a pijí pivo. A „on“ mě při tom ani pořádně nenabije. Ale zamlada to bylo ještě hůř. Byl jsem loven ze záchodu, poléván pivem, o úpalu na sluníčku, nebo o nastuzení při lijácích, či sněhových bouřích ani nemluví. Když pak prstíkem ťukal na dobrou noc „jak ji miluje“, tak jsem mu tam ze zlomyslnosti šoupnul jinou adresu. To vám byla švanda. No teda moc nebyla. Dnes, co jsme již kamarádi, tak si hovím v bublinkovém igelitovém pytlíku a čekám, abych mu pomohl. No, vždyť ten „můj“ to od jisté doby každou chvíli potřebuje. Před rokem psal, jak si v Chorvatsku zlomil plovací berle. Já na něj dnes prásknu, jak lezl po skalách.

Tak jsme byli zase na pánské jízdě. Žďárské vrchy - Malínská a Drátenická skála - budou prý jezdit po okolí na kole a na skály polezou. To je nápad, s protézou, že? Já byl teda v pelíšku v batohu, ale časem jsem si udělal o všem obrázek.

No lezli. A jak se prý špičkou odrazil, rupla chodidlová planžeta, i když byla z uhlíkového vlákna - rup a praskla. To vám byla rána, to jsem slyšel i já. Jak se dostali nahoru nevím. Co vše nahoře dělali, taky nevím. Vím jen to, že jak tu protézu prohlíželi a oslavovali vrcholovku, tak jim ta protéza spadla dolů. Co bylo dál, ani nechtějte vědět. Ale večer nadešla má chvíle. Ještě že si pamatuji asi sto kolegů. Volali jsme domů o náhradní protézu. Přes známé jsme se dostali až k řidiči autobusu, který nám tu „náhradní nohu“ ráno dovezl. No prostě, vše dobře dopadlo. I když nejsem nejmladší, jsem chytřej a nepostradatelněj.

S pozdravem váš, teda „jeho“ mobil.